T. m. S. m.

Sõaw, sõawa, sõpa. Käjw, käawa, kämo.
Sulg, länga-sõpal, sõrd. Laiad, länga sõpel.
Põdaj; ilpa. Põdõs, näelpend.
Sõpi: Käsi.

/"Wäio ello A siondäid sõnu wiel ond ol-
nom, mio mio mitte i käjä jo meda
Sõstle wello ja sõnäro wäio jaarembin kä-
jäwa, mi mio!"/

Mespää om Jaroste pehelämmen palem
kiel-murraud, ja nio om jäng mia!

I. Jaroste, II Sõstle ja III Wõro.

I. Jaroste murraud põnelawo jängmi-
de wello: a) Jaroste; b) Soare; c) Kõrin
g) Kuremaae wald.

II. Sõstle murraud põnelawo a) Wõno-
ja Nuo-Sõstle wello.

III. Wõro kiel murraud põnelawo Pallal
Wõrumaae ehk. /Pitkäsimo wald./

/Kahja A minne Wõrumaale nomatim
sagun Jundmado ond, ja selle pärast
niende „Kiele" miostigi wõnawaro i wõ
kiejätä. —/

7. Wõnapoigan Jumo wõras.

Ütte kõrra läitse üits mior tied mööda jo
temä nämme säe wõdes wõnapoigan ütte
äio wõrde iinnese pärejo, mio Pall Pellen
ello, üle tii minno.
Mäior ütlemi omä nutsede: „Wacke! nio
woo jälk läeb Põhe suunn-pikkeje, ede
om se niid pikest A äio wõrokõnd."
Sio lasken se obese pälles näemä ja
otsin Jumo pälle läki: emmo ke no suunn
äio leidaw; mio üles ello eA se ämä
Punagi.
Mäjor lasken äio wõnu tulen palawo ajä-
da jo läitse säe ello wõnu ede suunnes
pikkeje; säe ello üits imme mäniw jo rägi,
Penedo ja suunn wõdumm pe tõine tuhma.
Sie Jumo säel Pelen, mio üks ei ette,
ello wõnapoigan ehk jo Perä iinimene,
pe säe ei wõrde, ello wõrokõnd wõnä-
poigan säe.
Mäjor pikkeme säe-äeas lugu, mio se
tii Pääle ei nämäd; wõdes wõnapoigan
ütte Jumoga ülle tii miõtse ei minnä.
Jalwatsiis minnä, säe omä suunn
tago otsimo ja leidse temo wõnagelt
mitsoA wäte.
Siondäid Jutte om wõnapoigan päälest
wõnakõd temmä, ede A nie iinimesel,
mio „Kaugo ookes" säe ello ennäd, wõn
temo temo Jutse säe. — /Lõp./